

[Statsministeren]

Det centrale ligestillingsproblem på arbejdsmarkedet er den forholdsvis høje kvindearbejdsløshed. Tendensen, som vi har mærket nogle år – det skal jeg vende tilbage til – er, at en stadig større del af arbejdsløsheden bæres af den kvindelige arbejdskraft. De konkrete initiativer for ligestilling på Arbejdsministeriets områder satser derfor på at styrke kvinders muligheder for at komme i beskæftigelse, også i hidtil mandsdominerede fag, og sigter mod en vejledning og en arbejdsformidling, der kan hjælpe kvinderne til at finde frem til den rigtige uddannelse og beskæftigelse.

I Undervisningsministeriet satser man særlig på at få flere piger og kvinder i beskæftigelsesfag. Undervisningsministeriet har forelagt en lang række forslag til, hvad man kan iværksætte på undervisningsområdet, for at ligestilling i uddannelsessystemet og senere hen i arbejdslivet kan opnås. Det er jo en forudsætning herfor, at undervisningen gennemføres for piger og drenge – og det er ikke mindst folkeskolens opgave – uden kønsrollefordomme; men de sidder der, og det tager nogen tid at få dem udryddet. Men det er naturligt at gøre i vore dages samfund.

Et spørgsmål, alle ministerier har udtalt sig om – og det har også været berørt af flere ordførere i dag – er de interne personaleforhold set i relation til ligestilling, ikke mindst hos det offentlige. Vi kan hurtigt konstatere, at kvinder ikke placeres som chefer i samme omfang som mænd, også uanset at de har samme uddannelse. Og vi kan også fastslå, at mænd og kvinder endnu mest varetager de traditionelle job, kvinder i en række socialfag eller som kontorfunktionærer, mens teknikere, håndværkere, postbude og politibetjente – for nu at nævne nogle meget forskellige områder – overvejende er mænd, og at mange kvinder er deltidsansatte.

Det er vigtigt, at ministerierne bidrager personalepolitisk til at få sat gang i udviklingen, og derfor er det hensigten, at samarbejdsudvalgene skal inddrages i dette arbejde. Det er også tanken, at der i statens institutioner skal indføres ligestillingsudvalg, og at hvert ministerium skal oprette en arbejdsgruppe, som skal varetage ligestillingssspørgsmål inden for ministeriets område.

Det er altså en løbende proces, der nu for alvor skal startes, som vi alle skal bidrage til på alle niveauer også på områder, hvor den

endnu kun har form af overvejelser eller en ny bevidsthed. Det er også vigtigt, som nogle ordførere har fremhævet, at kommuner og amter fremover indgår aktivt i hele denne proces.

Inden jeg forsøger at sammenfatte mit indtryk og min reaktion på ordførernes taler, vil jeg godt henvende mig til flere medlemmer, som har haft ordet. Fru Mette Groes refererede til den bevilling, som nu er ydet til Danske Kvinders Nationalråd, og spurgte, om ikke der kan blive tale om en tilsvarende bevilling til Dansk Kvindesamfund, som jo unægtelig har gjort en betydningsfuld indsats på disse områder. Det er en tanke, jeg vil notere mig; jeg synes, det er rigtigst af mig at sige, at jeg ikke er klædt på til at afgøre sagen i dag her fra talerstolen.

Fru Joanna Rønn skildrede i et meget berettiget og også fortræffeligt formet indlæg det store samfundsproblem, som er forbundet med vold mod kvinder, herunder voldtægt. Det er et væsentligt samfundsproblem, og jeg synes, det ville være godt, om der kunne blive anledning til at drøfte disse problemer, og hvor vi står i dag, i et samråd med justitsministeren.

Hr. Erling Olsen havde et indlæg – som jeg også synes var fuldt berettiget – hvor han understregede betydningen af, at fødsler og barselorlov ikke kommer til at sinke kvinder i et almindeligt karriereforløb. Det har jeg også noteret mig. Jeg kan da for resten nævne, at finansministeren under hr. Erling Olsens indlæg hviskede til mig, at der da var det eksempel fra hans eget område for nylig, at han havde haft lejlighed til at udnævne en gravid kvindelig kontorchef. Men det er ikke sikkert, det er så almindeligt, som det burde være.

Hvis jeg skal forsøge en foreløbig konklusion, er det, at der er nogle ting, vi i fællesskab må kunne slå fast.

For det første, at når det kommer til stykket, så er uddannelse nok en af de vigtigste forudsætninger for at udjævne den skæve kønsfordeling af arbejdsløsheden. Hvorfor? Fordi tallene fortæller os, at kvinder har et uddannelsesmæssigt efterslæb. F.eks. udgør kvinderne 50 pct. af de ufaglærte arbejdere, men kun 6,7 pct. af de faglærte. Det er noget at sætte fokus på. Arbejdsministeriet agter da også ifølge sin handlingsplan at tilrettelægge et særligt uddannelsesprogram for kvinder.